

Arrest

nr. 284 653 van 13 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 12 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. DELHEZ verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 14 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 13 juni 2022.

1.2. Op 29 juni 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat).

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw opeenvolgende verklaringen bent u van Tigre afkomst en bezit u de Eritrese nationaliteit. U bent afkomstig uit Gergef, behorende tot de regio Gash Barka. In 2009 besloot u om in uw eentje Eritrea te verlaten en naar Sudan te trekken omdat u in de toekomst geen legerdienst wenste te doen. U kwam er terecht in een vluchtelingenkamp in Sennar, waar familieleden van u vertoefden. In de twaalfde maand van 2016 besloot u ook Sudan te verlaten en reisde naar Libië. U verbleef er tot maart 2017. U nam vervolgens een oversteek via de zee naar Italië waar u de achttiende of negentiende maart 2017 aankwam. U verbleef tot september 2017 in Toscane Prato en werd vervolgens via het Rode Kruis in Duitsland hervestigd. U diende er een verzoek om internationale bescherming in en kreeg de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. U vestigde zich in een plaats bij Hannover en regelde uw verblijfsdocument. Uw verblijfsvergunning werd na een jaar verlengd tot een verblijf van twee jaar dat u ook steeds liet verlengen. U volgde een taal cursus en ging achtereenvolgens aan de slag bij verschillende bedrijven. Omdat u zag dat personen die het vluchtelingenstatuut hadden verworven een reispaspoort konden regelen waarmee ze vrij konden reizen en hun familie bezoeken, vroeg u ook een reispaspoort aan. Er werd u echter gemeld dat u geen recht had op hetzelfde document omdat u niet over het vluchtelingenstatuut beschikte maar over de subsidiaire beschermingsstatus. Omdat u alsnog een paspoort wilde krijgen besloot u om naar België te komen en hier een asielp procedure op te starten in de hoop om alsnog een reispaspoort te kunnen verkrijgen. U reisde vanuit Hannover naar België waar u in november 2021 aankwam. U verbleef bij verschillende Eritrese vrienden en diende op 14 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw Duitse verblijfskaart neer (d.d. 21/01/2021, geldig tot 20/01/2023).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Zo vroeg u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) om bijgestaan te worden door een tolk die de Tigre taal machtig is (zie bijlage 26, d.d. 14/01/2022). Toen u er werd gevraagd welke talen u allemaal machtig bent verklaarde u naast het Tigre ook het Arabisch machtig te zijn en stelde dat u ook in deze taal een gesprek kon voeren (zie document "verklaring betreffende procedure, d.d. 28/02/2022). Daar er voor uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 13 juni 2022, geen tolk Tigre voorhanden was, werd u gevraagd of u in staat was –gelet uw verklaringen bij de DVZ, jarenlang in Sudan te hebben gewoond en een gesprek in het Arabisch te kunnen voeren (zie document "verklaring betreffende procedure, d.d. 28/02/2022 en zie verklaringen DVZ d.d. 28/02/2022, vraag 32) om uw gesprek met uw Protection Officer te houden bijgestaan door een tolk Arabisch. U verklaarde akkoord te gaan om voor uw persoonlijk onderhoud bijgestaan te worden door een tolk Arabisch (notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal –verder "notities" CGVS, p.2). U verklaarde vervolgens in Eritrea in de Arabische taal te hebben gestudeerd en in Sudan naar een koranschool te zijn geweest (notities CGVS, p.7). U werd erop attent gemaakt dat indien er problemen zouden opduiken en of wanneer u een vraag of uw tolk niet zou verstaan u dit meteen diende te melden. U verklaarde hierop uw tolk goed te verstaan (notities CGVS, p.3). U maakte doorheen uw persoonlijk onderhoud verder geen opmerkingen over eventuele problemen en verklaarde aan het einde van uw persoonlijk onderhoud alle vragen als ook uw tolk goed te hebben verstaan (notities CGVS, p.15). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn meerbepaald Eurodac Marked Hit d.d. 17/01/2022, blijkt dat u reeds sinds 20 december 2017 internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Duitsland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (notities CGVS, p.9,12).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asieltelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in

staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigen van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigen gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigen van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstige van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigen van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstige betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigen [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstige van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Uit uw verklaringen blijkt verder dat u na het verkrijgen van uw beschermingsstatuut uw verblijfsdocumenten kon regelen, een taalcursus volgde, vervolgens u kon vestigen in een woning die u kreeg toebedeeld en dat u gedurende uw jarenlang verblijf in Duitsland heeft gewerkt (notities CGVS, pp.9-11).

Waar u kanttekeningen plaatst bij het gebrek aan mogelijkheden op het verkrijgen van een reispaspoort als houder van de subsidiaire beschermingsstatus in Duitsland (notities CGVS, pp. 11-14), kan niet worden

ingezien op welke wijze u dergelijke wetskritiek, die betrekking zou hebben op de vigerende Duitse wetgeving, dienstig kunt aanvoeren in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming. Nog daar gelaten u evenmin aantoon dat u uw kritieken in dit verband niet kon of kunt doen gelden in Duitsland aan de hand van de mogelijkheden die de Duitse wetgeving u terzake biedt, moet wat betreft de rechten die worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten in de respectieve lidstaten van de Europese Unie worden opgemerkt dat er hiertussen verschillen kunnen bestaan. Het gegeven dat er zulke verschillen bestaan vormt op zich evenwel geen vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De door u neergelegde Duitse verblijfskaart doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw verblijfsstatuut in Duitsland staat immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Duitsland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Verzoeker meent dat zijn terugkeer naar Duitsland een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM. Er wordt in het verzoekschrift aangehaald dat uit de door verzoeker aangehaalde rechtspraak blijkt dat het aan verweerder is om de werkelijke omstandigheden waarin verzoeker zal moeten leven, te verifiëren waarbij niet uitsluitend naar de toepasbare wetgeving mag verwezen worden zonder in concreto na te gaan of deze bepalingen worden nageleefd, hetgeen in casu volgens verzoeker niet het geval is. Verzoeker voert aan dat verweerder geenszins aantoon dat er een gedetailleerde analyse van de situatie in Duitsland werd verricht maar zich beperkt heeft tot het formuleren van algemene rechtsbeginselen. Er wordt aangestipt dat het feit dat verzoeker geen paspoort kan verkrijgen, de ultieme uitdrukking van internationale bescherming, de doeltreffendheid van deze bescherming aantoon. Dat het UNHCR zich trouwens niet vergist wanneer het onder de rechten en plichten van een persoon met een internationale beschermingsstatus het recht op afgifte van een paspoort vermeldt, aldus verzoeker. Verzoeker benadrukt dat dit een grondrecht betreft wat hem in Duitsland wordt ontzegd. Er wordt in het verzoekschrift nog beklemtoond dat de weigering van de Duitse autoriteiten om verzoeker een paspoort uit te reiken dus zo onbeduidend blijkt als verweerder voorstelt waarbij verzoeker aanstipt dat dit een element is dat leidt tot de conclusie dat de betrokken autoriteiten een gebrek aan effectieve bescherming bieden. Volgens verzoeker zijn personen die in Duitsland internationale bescherming genieten bovendien onderworpen aan een beperking van bewegingsvrijheid waarbij wordt geciteerd uit het AIDA-rapport van 2021 en tot slot wordt gesteld dat de wettigheid van deze verordening in brede kringen wordt betwist.

2.2. Stukken

Ter staving van het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken toe:

- UNHCR, “Les droits et obligations”, zoals geraadpleegd op 12 juli 2022;
- AIDA, “Country Report: Germany “ van 2021, p. 173-175.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Vooreerst stelt de Raad wat betreft de bijzondere procedurele noden vast dat verzoeker deze motieven in de bestreden beslissing niet aanvecht, noch betwist.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent op goede gronden als volgt geoordeeld:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Zo vroeg u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) om bijgestaan te worden door een tolk die de Tigre taal machtig is (zie bijlage 26, d.d. 14/01/2022). Toen u er werd gevraagd welke talen u allemaal machtig bent verklaarde u naast het Tigre ook het Arabisch machtig te zijn en stelde dat u ook in deze taal een gesprek kon voeren (zie document “verklaring betreffende procedure, d.d. 28/02/2022). Daar er voor uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 13 juni 2022, geen tolk Tigre voorhanden was, werd u gevraagd of u in staat was –gelet uw verklaringen bij de DVZ, jarenlang in Sudan te hebben gewoond en een gesprek in het Arabisch te kunnen voeren (zie document “verklaring betreffende procedure, d.d. 28/02/2022 en zie verklaringen DVZ d.d. 28/02/2022, vraag 32) om uw gesprek met uw Protection Officer te houden bijgestaan door een tolk Arabisch. U verklaarde akkoord te gaan om voor uw persoonlijk onderhoud bijgestaan te worden door een tolk Arabisch (notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal –verder “notities” CGVS, p.2). U verklaarde vervolgens in Eritrea in de Arabische taal te hebben gestudeerd en in Sudan naar een koranschool te zijn geweest (notities CGVS, p.7). U werd erop attent gemaakt dat indien er problemen zouden opduiken en of wanneer u een vraag of uw tolk niet zou verstaan u dit meteen diende te melden. U verklaarde hierop uw tolk goed te verstaan (notities CGVS, p.3). U maakte doorheen uw persoonlijk onderhoud verder geen opmerkingen over eventuele problemen en verklaarde aan het einde van uw persoonlijk onderhoud alle vragen als ook uw tolk goed te hebben verstaan (notities CGVS, p.15).”

Ook de Raad meent dat in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd werden evenals dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.2. Artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing genomen werd, luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer (...) 3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”.*

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU).

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker in Duitsland een internationale beschermingsstatus werd toegekend sinds 20 december 2017 en een verblijfsvergunning ontvangen heeft. Dit wordt in het verzoekschrift niet betwist. Evenmin blijkt dat verzoeker thans niet langer internationale bescherming zou genieten.

Aangezien de geldigheid van verzoekers internationale beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets erop dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Duitsland, en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende

grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 93);

- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 101).

De taak van de rechter is in deze duidelijk bepaald door het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter “ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.” Daarbij moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, *Hamed en Omar*, C 540/17 en C 541/17, niet gepubliceerd, punt 38).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Duitsland sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, waarbij deze “tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn.

Citerend uit algemene informatie betoogt verzoeker dat hij een recht op afgifte van een paspoort heeft doch deze niet kon bekomen in Duitsland. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing hieromtrent reeds geoordeeld werd als volgt: *“Waar u kanttekeningen plaatst bij het gebrek aan mogelijkheden op het verkrijgen van een reispaspoort als houder van de subsidiaire beschermingsstatus in Duitsland (notities CGVS, pp.11-14), kan niet worden ingezien op welke wijze u dergelijke wetskritiek, die betrekking zou hebben op de vigerende Duitse wetgeving, dienstig kunt aanvoeren in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming. Nog daar gelaten u evenmin aantoon dat u uw kritieken in dit verband niet kon of kunt doen gelden in Duitsland aan de hand van de mogelijkheden die de Duitse wetgeving u terzake biedt, moet wat betreft de rechten die worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten in de respectieve lidstaten van de Europese Unie worden opgemerkt dat er hiertussen verschillen kunnen bestaan. Het gegeven dat er zulke verschillen bestaan vormt op zich evenwel geen vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade.”*

Door te benadrukken dat hij geen paspoort kan krijgen in Duitsland terwijl dit een grondrecht betreft, brengt verzoeker geen valabele argumenten bij die het voorgaande kunnen ombuigen.

De Raad stelt in dit verband vast dat hoewel verzoeker de Duitse autoriteiten verwijt dat hij niet kan reizen wegens het gebrek aan een paspoort, uit zijn verklaringen niet blijkt dat hij stappen heeft ondernomen om in de plaats van een paspoort tijdelijke reisdocumenten te bekomen. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk geen dergelijk reisdocument te hebben aangevraagd omdat hij niet wist dat dat kon (persoonlijk onderhoud, p.14). Verzoeker brengt overigens geen landeninformatie bij waaruit kan blijken dat hij, als een persoon die in Duitsland subsidiaire bescherming geniet, geenszins over mogelijkheden beschikt om een reisdocument te bekomen.

Waar verzoeker wijst op informatie uit het AIDA-rapport van 2021 waaruit blijkt dat de Duitse wetgeving zijn bewegingsvrijheid beperkt, moet de Raad vaststellen dat dit betoog wetskritiek betreft op de vigerende Duitse wetgeving. Nog daargelaten verzoeker evenmin aantoonde dat hij zijn kritieken in dit verband niet kon of kan doen gelden in Duitsland aan de hand van de mogelijkheden die de Duitse wetgeving hem ter zake biedt, moet wat betreft de rechten die worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten in de respectieve lidstaten van de Europese Unie worden opgemerkt dat er hiertussen verschillen kunnen bestaan. Het gegeven dat er zulke verschillen bestaan vormt op zich evenwel geen vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Een loutere algemene verwijzing over beperkingen op de bewegingsvrijheid van begunstigen van subsidiaire bescherming zonder eigen individuele ervaringen op te werpen volstaat in casu niet om concreet aan te tonen dat verzoeker in Duitsland in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Het louter citeren van algemene informatie uit landenrapporten en het bekritisieren van de Duitse wetgeving volstaat dan ook geenszins om aan te nemen dat verzoekers rechten in Duitsland dermate zouden zijn geschonden dat hij terecht dreigt te komen of is gekomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

De Raad wijst er tevens op dat in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende wordt overwogen:

“Uit uw verklaringen blijkt verder dat u na het verkrijgen van uw beschermingsstatuut uw verblijfsdocumenten kon regelen, een taalcursus volgde, vervolgens u kon vestigen in een woning die u kreeg toebedeeld en dat u gedurende uw jarenlang verblijf in Duitsland heeft gewerkt (notities CGVS, pp.9-11).”

Verzoeker laat deze pertinente motieven ongemoeid en kan ze dan ook niet ombuigen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat zijn levensomstandigheden in Duitsland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Duitsland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoeker verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Duitsland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

2.3.3. Nu het voorliggend beschermingsverzoek op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk dient te worden verklaard, moet er bijgevolg geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt hierbij op dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk blijkt omdat hij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Duitsland, kan de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet echter niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, wordt erop gewezen dat uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling bij terugkeer naar Duitsland. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

2.3.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU